

at det var det allerbedste, naar man i sine Overslag saa nogenlunde kunde gætte sig til, hvad der vilde komme af Indtægter $1\frac{1}{2}$ Aar ud i Fremtiden, men det er ikke nogen let Opgave. For at komme Virkeligheden saa nær som muligt er der i den senere Tid ved Udarbejdelsen af Finansloven foretaget forskellige Forandringer. Tidligere havde man det Princip gennemgaaende at anslaa Indtægterne efter Gennemsnittet af de 5 eller de 3 foregaaende Aar. Man har efterhaanden forladt dette Princip, fordi man derved i Regelen kom til alt for løse Indtægter, idet det viste sig, at Statsregnskabet i alt for høj Grad gik over, hvad der var budgetteret. Man har forladt dette Princip og er gaaet over til i Regelen at lægge det sidste Aars Indtægt til Grund, saaledes at man tager, i det Øjeblik Finansloven lægges, de sidste 12 Maaneders Indtægt af vedkommende Intrader og lægger dem til Grund for det Budget, der udarbejdes for det kommende Aar. Nærmere ved det, som man antager vil blive Virkeligheden, kan man vist neppe komme. Skulde man gaa videre og sige: Vi anslaa ikke alene, at der indkommer det højeste og det sidste, som overhovedet er indkommet, men vi gætte efter et frit Skøn, vi lægge dertil et vist Beløb, nogle Mill. Kr. f. Eks. paa Toldindtægterne eller nogle Hundredetusinde paa andre Indtægter, en vis Procent, vilde det, forekommer det mig, dog være, om jeg saa maa sige, en lidt luftig Maade at lægge Budget paa, og det vilde ganske vist være en Maade, der vilde slaa meget haardt igen, naar vi en Gang oplevede Nedgangstider. Jeg har for mit Vedkommende i den Tid, jeg har været Finansminister, gjort, hvad jeg kunde, for at vi skulde ved at anslaa Indtægterne søge at komme den Virkelighed, vi vente vil indtræffe, saa nær som muligt. Men at gaa saa vidt, at forlade det højeste, vi hidtil have opnaaet af Indtægter, og at gætte mig til, at vi i Fremtiden komme endnu højere op, tør jeg ikke inlade mig paa.

Det ærede Medlem sagde, at jeg havde indrømmet, at jeg ikke har bedre Modstandskraft, naar det gælder om at sige Nej til humane Bevillinger, og han mindede om, at Humanitet var meget godt, men der var ogsaa megen Humbug i Humanitet. Ja, desværre, der er Humbug i mange Forhold, og der er selvfølgelig ogsaa Humbug i Humaniteten, jeg mener saamænd ikke, at alt, hvad der møder i Humanitetens Navn, bør støttes af Statskassen. Men jeg talte nu heller ikke om Humanitet i Al-

mindelighed. Jeg talte om de Formaal, som Staten nu en Gang i Princippet har givet sin Støtte ved Tuberkuloseloven og Loven om de vanartede Børn. Jeg sagde, at naar der i Henhold til disse Love og i Henhold til Statens hele Stilling til de Forhold, der behandles i disse Love, stilles Krav om Bygning af ny Sanatorier, Udvidelse af Sanatorier, store Tilskud til Sanatorier, Udvidelse af Børnehjem eller Bygning af ny Børnehjem og store Tilskud til saadanne Hjem, er det meget vanskeligt, selv om disse Begæringer komme i sidste Øjeblik, at sige Nej dertil, navnlig i det Øjeblik, da man endnu staar med en fuld og god Statskasse; jeg tror, at ærede Medlemmer ville indrømme mig, at enhver Finansminister vilde finde det vanskeligt. Imidlertid har jeg allerede udtalt, da jeg første Gang havde Ordet, og jeg skal gentage det her, at min Modstandskraft utvivlsomt vil blive betydelig større, hvis vi virkelig komme ind i saadanne Nedgangstider, som vi alle vente ville komme. Hvis det virkelig viser sig, at Indtægterne blive nedadgaaende, vil det blive nødvendigt at sætte sig bestemtere mod ny Udgifter, og jeg tror da ogsaa, at jeg baade kan og vil gøre det. Og jeg vil udtale det beskedne Ønske, at naar jeg da maa modsætte mig en eller anden Udgift, fordi jeg mener, at den kan udsættes, selv om den i og for sig, naar den blev realiseret, kunde være god og gavnlig nok, at jeg saa ikke maa komme til at opleve, at det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) og hans Meningsfæller her i Tinget komme og sige: Nej, dette ville vi netop have, og derfor foreslaa vi, at denne Bevilling tages med. Jeg har nogle Gange forsøgt mig, om jeg saa maa sige, i det sparsommelige Fag som Finansminister, men jeg har ikke altid haft Held dermed, for det er ikke sjældent, at Folk, der interessere sig for en meget vidtdreven Sparsommelighed i Teorien, ikke ere saa tapre, naar de staa overfor de praktiske Tilfælde, hvor Sparsommeligheden skal udøves. (*Landbrugsministeren* [Ole Hansen]: Aalborg Posthus.) Min ærede Kollega nævner en Foranstaltning, som jeg heller ikke kan lade være at omtale, naar den bliver nævnet, nemlig Aalborg Posthus. Kort efter at jeg havde tiltraadt min nuværende Stilling, forelaa der Spørgsmaal om et nyt Posthus i Aalborg, og da jeg har et ikke ringe Kendskab til Forholdene der, havde jeg faaet den Tanke, som ogsaa støttedes af mange kendte Folk i Aalborg, at det var fornuftigt dertil at benytte den gamle